

Előfizetési árak.

Helyben hához hordva:

Egész évre . . .	12 frt — kr.
Fél évre	6 frt — kr.
Negyed évre . . .	3 frt — kr.
Egy óra	1 frt 10 kr.

Vidékre postán küldve:

Egész évre . . .	14 frt — kr.
Fél évre	7 frt — kr.
Negyed évre . . .	3 frt 50 kr.
Egy óra	1 frt 20 kr.
Egyes számok ára . . .	6 kr.

POZSONY

Politikai, társadalmi és közgazdasági napilap.

Megjelen minden köznapon, délutáni 5 órakor.

Szerkesztőségi iroda
és
kiadó hivatal:
Barát-utca 5. sz., 1. emelet.
Kéziratokat nem küldünk
vissza s leveleket csak bér-
mentve fogadunk el.

Hirdetési díjak:
Négyhasábos petitsor egy-
szeri beiktatásáért 10 kr.
A nyílt térben egy petitsor
ára 25 kr.

A

„POZSONY“-ra

előfizetni lehet a hó bármely napjától kezdve.

Előfizetési árak:

Helyben:		Vidékre:	
Egész évre	12 frt — kr	Egész évre	14 frt — kr
Fél „	6 „ — „	Fél „	7 „ — „
Negyed „	3 „ — „	Negyed „	3 „ 50 „
Egy óra	1 „ 10 „	Egy óra	1 „ 20 „

Egyes számok **6 krajcáron** a kiadóhivatalban kaphatók.

A „Pozsony“ kiadóhivatala.

Mire sandít az orosz?

Bécs, nov. 14.

Mikor a diplomaták „egészségi“ vagy „családi“ okoknál fogva útra kelnek, száz esetben legalább is kilencvenkilenceszer csak takaróul szolgálnak azok az okok a valódi-
nak elleplezésére.

Ezen általános tapasztalatnál fogva mindenki gyanúsán fogadta azt a hírt, hogy Giers úr, az orosz külügyminiszter Montreuxbe készülő beteg leánya látogatására s Berlinben csak azért szól be Bismarckhoz, hogy az udvariasság törvényét mellőzni akarni ne lássák.

Az orosz államférfi nagyon lelkiismeretesen felelt meg annak az udvariassági törvénynek, mert Friedrichruhét sem messzellette s oda is elngett, hogy a vaskancellárral találkozhatassék.

Találkozott is és épen nem arról beszélt Bismarck herceggel, hogy lányát

milyen orvos által gyógyíttassa, hanem beszélgetett arról, ami ez idő szerint Oroszországnak legtöbb gondot okoz, — beszélgetett Bulgáriáról.

Még egy hét sem telt el azóta, hogy Oroszország nyíltan odakiáltotta Ausztria-Magyarországnak, hogy Bulgária olyan ne nyuljhozzám-virág Oroszország előtt, melyet érinteni ne merjen; odakiáltotta, hogy ezen tilalomnak áthágására háborúval felelne.

Ezen fenyegetés nem volt ugyan diplomáciai alakba öntve, de hírlapok útján is csak nagyon komoly okból szokott valamely állam egy más állammal olyan hangon beszélni.

És ezt a komoly okot Giers úr friedrichruhei látogatása föl is derítette.

Az orosz államférfi főleg Bulgária ügye fölött tanakodott Bismarck herceggel s hogy mily irányban, azt meggyarazza azon körülmény is, hogy épen most nagyon élénken vitatják a bécsi és berlini lapok Katkow ama tervét, mely szerint Bulgáriát és Kelet-Ruméliát köztársasággá kellene egyesíteni.

Bécs és Budapest politikai köreiből annál nagyobb megütközéssel fogadták ezt a hírt, mert noha az egyenesen a berlini szerződésbe ütközik, Katkow urat oly szoros viszonyban tudják lenni a legmagasabb orosz kormánykörökkel, hogy az ő nevével kapcsolatban emlegetett tervet üres mendemondának nem tarthatják.

Itt azon meggyőződés vert gyökeret, hogy az orosz kormánynál Sándor fejedelem leszorítása a trónról, elhatározott dolog, csak hogy nem akar a kapuval berohanni; Katkow tervének szellőztetése tehát nem egyéb mint „ballon d'essai“, útegyengetés azon cél felé, hogy Oroszország a maga védnöksége alatt ismét egyesítsen két szláv tartományt a Bosniában lesipuskáskodó Ausztria-Magyarország orra előtt; vastagabbá és szorosabbá

kell tenni a szláv gyűrűt Magyarország körül.

Amit tehát most Berlinben meg Friedrichruhében forralnak, az egyenesen a mi bőrünkre megy, annak alkalmasint mi iszszuk meg a levét. M.

A delegációkat tegnap délután fejezték be. Kállay, a közös pénzügyminiszter átnyújtotta nekik a szentesített határozásokat, melyeknek kihirdetése után az elnökök befejező „szavlati előadást“ tartottak. Haynald bíbornok szokás szerént túlicitalta loyális áradozásokban osztrák kollégáját Czartoryski herceget, de anynyira épen nem erőltette meg magát, hogy csak egyetlen politikai gondolatot is mondott volna.

Vérszemet kaptak a horvátok. Most már Fiumében is inszultusokat készítenek a magyar nemzet ellen és pedig egészen hozzájuk méltó módon: Ugyanis mint a „Fiume“ című lapban olvassuk: „Fletzer Ferenc a pénteken tartott városi közgyűlésen interpellálta a polgármestert, vajon van-e tudomása arról, hogy némely Starcevic párti horvát hazafi leitatja a helyben állomásozó Jellacsics ezredkatonáit, kik azután lerészegedve, a magyar nemzetet sértő dalokkal inszultálják a hazafiasan érző polgárságot. Az iterpellációra a polgármester legközelebb fog válaszolni.“

Gatsinában Katkow néhány nap előtt a cárnak a sajtóviszonyokról tett igen terjedelmes jelentést, mely oda ment ki, hogy a hírlapokat a külpolitikai ügyek szellőztetésénél jelentékenyen korlátozni kell. A cár helyeselte Katkow tanácsát s ez szolgáltatta a kulcsot a belügyminiszter legújabb kibocsátásához is.

Marokkó és Franciaország között egy kis vizsály volt. A francia ügyvivőt ugyanis Tangerben egy pénteki napon, amint a mosé előtt elhaladt, egy török kövel dobta meg. Emmiatt a francia

Erre ismét kitört a kacaj, s Péter bácsi még most sem értette, hogy voltaképp „min“ is kell hát itt anynyira nevetni.

— Olyan sem!
— No, már én akkor másfélét nem tudok, . . . kifogom a lovakat!

Ezzel hátat fordított mindannyijoknak és távozott.

Ugy látszott, megsértődött a Péter bácsi a nevetés által.

Most megeredt a beszéd. A jó öregnek volt mit hallgatni. Beszélt a pesti gavallér, úgy járt a nyelve, mint a kelep. Összehadart tücsköt-bogarat!

Mély áhitattal hallgatták s szentül hitték, hogy amit a doktor juris beszél, csupa igazság, mi is lehetne más? Pedig az utolsó szóig lantolás volt biz a!

Erdekesen festette a fővárosi életet.

Beszélt pikáns kalandokat, persze olyanokat, melyek éppenséggel nem, vagy valahol a holdban történtek meg. A kalandok hőse, rendesen — „ő“ volt . . . Keszeg Lőrinc nagy szerepet játszott a fővárosban! — A szobacicusoktól kezdve föl a báró-és grófnokig, minden szemrevaló Eva-ivadékkal volt közelebbi, — a saját szavait idézve — „szoros“ ismeretsége.

— Valóságos regényt éltem át a fővárosban!
Tudom fiam! A regény kiadási költségeit én fedeztem.

Vágta az öreg ur oda csípősen.

Lőrinc barátom megértette a viccet s noha meg vagyok róla győződve, hogy elismerte annak sikerült voltát, még sem nevetett, de még csak nem is mosolygott fölötte, hanem elkomolyodott. Többet nem beszélt a kalandokról. Áttért egy kis bakugrással a — rigorózumra. Ebbe azonban oly nagyon belemélyedt, elmerült, hogy csakhamar úgy járt a

Tárca.

Csók-dal.

Ugy szeretlek, mint a galamb
A párját,
Ezt rebegem, ezt rebegi
Pici szád;
S akik egymást galamb-szívvvel
Szeretik,
Azok egymást galamb-módra
Edes csókkal etetik.

Nosza kincsem, csókot ide
Szaporán,
Csóktól pirul, csókért hevül
Az orcám . . .
Csókot! csókot s azt se bánom
Kis hamis,
Hogy ha mindjárt tizezrével,
Százézrével adod is.

Ámí gyönyör van a földön
Szétszórtan,
Együttvéve mind megvan az
A csókban;
A lepke is csókért száll a
Virágra —
Csóktól válik menyországgá
A szerelem világa!

Váradý Ferenc.

Nyolc év után.

Írta: Váradý Ferenc.

Keszeg Bálint . . . megyei kurta földesur egyet-

len fia, a nemes, nemzetes és nem . . . vitézlő familia nagyreményű sarja, büszkesége, mindene, keresztnevével Lörcinc: bevégezve a fővárosban tanulmányait — nyolc évi távollét után szerencsésen hazakerkezett ősi fészékébe.

Amint belépett a szobába, ez volt az első szava:

— Doktor juris vagyok, kedves papa!
Volt öröm, de mekkora!
Majd megették!

A kedélyes atyus, meg a gyengéden szerető mama, anynyira összeölelgették, szorongatták, hogy szinte ropogott a dereka bele. Péter bácsi, a vén kocsis, ki anynyit hordozta ölen Lörcinc urfit, még a mikor hátulgombolós nadrágot viselt, s fel-felültette a „kese“ hátára, mindenben örömet keresvén; hosszasan elmerengve nézte a családi örömet, utóbb már nem birt a szívével, nem állhatta meg, hogy bele ne vegyüljön az édes ömledezésbe, ő sem hagyta szárazon az urfit, megöntözte — örömkönyveivel!

Majd meg így szólott hozzá:
— Igazán doktor lett nagyságos ifjurar?
— Igazán, igazán, Péter bácsi.
— No, hála Istennek!
— Hát még kend is örül annak?
— Ugy ám!
— Aztán miért?
— Hát nagyságos ifjurar, eztán, ha beteg talállok lenni, majd megkúrál maga. Ugy-e, hogy meg?

Az öreg kocsis szavait nagy dahota követte. Az öreg csak nézett, bámult, de épenséggel nem értette, hogy „min“ kell itt nevetni.

— Péter bácsi, nem olyan doctor vagyok ám én, mint amilyent kend gondol.

— Nem-e? . . . Hát olyan, aki a lovakat gyógyítja?

ügyvivő azt az elégtételt követelte, hogy a megtámadót nyilvánosan büntessék meg Tanger szegényei között pedig valláskülönbség nélkül 25,000 frankot oszszanak szét. Ezen elégtételt a marokkói kormány csakugyan megadta.

Belgrádból írják tegnapi kelettel, hogy a Zajcárból elítült fölkélek Knjazevac környékére vették magokat s minthogy ezt a várost védelem nélkül találták, megrohanták, fölizzgatták a lakosságot, elfoglaltak ott néhány heverő ágyút és Stanogevics nevű radikális képviselő, egykori szabólegény elnöklete alatt ideiglenes forradalmi kormányt kiáltottak ki. A királyi hadsereg azonban csakhamar a helyszínén termett s Vratarnicánál a fölkéleket két órai heves csata után szétszórta, Obdidic és Marinko nevű fölkélek vezéreket elfogta s Knjazevacot megadásra kényszerítette. — Hasonló módon jártak el a fölkélek Alekszinában is. Itt is fölhasználta azt az alkalmat, hogy a város katonaság nélkül volt; megrohanták az ottani fogházat, kiszabadították belőle Petrivic Stankó radikális képviselőt, aki hamisítás miatt volt elítelve s épen úgy, mint Knjazevacban magokhoz ragadták a hatalmat, mely azonban alkalmasint még e sorokat írjuk, már is elpárolgott, mert Jovanovics Milutin tábornok erős csapatokkal ment Alekszinába a rendet helyreállítani.

A zultánál kihallgatáson volt Blovit, a Times levelezője. A padisa nyíltan kimondotta, hogy ő országában az igazságszolgáltatás, a pénzügy és a népszabadság javításán fáradozik, de alkotmányt nem szándékozik behozni, mert az a török népvizonyokba nem illik. A Egyiptomban levő angol csapatok kivonulását nagyon ohajtja a zultán és sajnálattal mondá, hogy Törökország a berlini kongresszuson rosszul volt képviselve és most is hibásan ítéli meg Europa az Ozman birodalom viszonyait.

A megye és a zsidók.

Pozsony, nov. 15.

Nekünk magyaroknak, kimeríthetetlen türelmünk, igazi birkatürelmünk van, mely a világon páratlanul áll.

Pár hónap előtt láttuk, hogy bántak el a svájciak egy zsidó-firkászszal, aki becsületüket mardosni merte. Egyszerűen kitétték a szűrét.

Nálunk a legszemtelenebb rágalmakkal illetheti a zsidók vakmerősége legősibb intézményeinket, azért ugyan még csak a haja szála sem görbül meg.

nyelvével, mint az árpádi sváb a kocsijával, a négy hetes eső után a — kátyuban.

Szerencsére az anyóka vette át a szót, különben szentül belesült volna szeretett fia-ura a föllentésbe, aztán addig kertelt, addig csürte-csavarta a beszéd fonálát, míg megoldotta a csomót, hogy itt van most már az idő:

— Fiam, házassodjál!

Ez igen tetszett Lőrincnek. Nagyon szívére szolgált a szép beszéd. Csillag szemekkel, neki-tüzesedett arccal kérdezte, hogy hát:

Vannak-e mamám, szép és nekem való lányok városkánkban.

— Van bizony szóke is, barna is, amilyen csak tetszik!

Valóban?! ... Rögtön fogom kalapomat, pálcámat és egy kis sétát teszek a már — nyolc év óta nem látott kedves kis városban.

— És úgy tett, amiként beszéle.

Kilépve az utcára, alig ért az ötödik házhoz, megállt és bámult, mintha bizony „új kapu” volt volna a házon; vagy, hogy épen ellenkezőleg azért bámult, mert a kapu „rég” volt s hozzá „ismerős” is?

Természetes, hogy azért!

Ugy rémlett előtte, mintha ismerné a házat, oly érzés fogta el, mintha kedves emlékek kötnék hozzá s gyermekiségének játszi képei rajzolódtak lelki szeméi elé.

Amint így tündöklik a ház előtt, hirtelen kinyílik az ablak s egy Ráfael alkotású ifjú szépség, éjféli haja, csillag szemű, korál ajkú hölgy hajol ki rajta s oly édes hangon szólal meg:

— Isten hozta Lőrinc!

— Kezeit csókolom!

S ezzel gyors szökéssel, mint a nyíl, besikamlott a kapun, egyenest a bájos hölgy szobájába, aki nem volt más, mint Tinike, Lőrinc urfi legkedvesebb gyermekkori barátja.

Mindenki emlékezhetik azon tajtékozódásra, melylyel a fő-fő zsidó-lap, a Pester Lloyd, a tiszaszilári-pör folyama alatt a megyei intézményt megtámadta. Oly minősíthetetlen kipelengérezése volt az a megyének, melyet választóihoz intézett levelében még Sommsich Pál is kénytelen volt félremagyarázhatatlan szavakkal róni meg.

Most ugyanez a zsidó-lap, ismét neki esik a megyei intézménynek s kipelengérezzi az egész világot előtt csupán azért, mert fegyelmi vizsgálat alá vontak Somogyban egy szogabirót, aki alkalmasint a zsidók iránti gyöngéd szeretetből, magyar polgártársai közé lövetett s vérontást idézett elő akkor, amikor az sem szükséges nem volt, sem célszerűnek nem látszhatott; mondom a Pester Lloyd ezt elegendő oknak találja arra, hogy ország-világ előtt ismét veszett nevünket költse.

S mi mindezt szóvalanalur türjük! Még sehonnán sem olvastunk olyan tudósítást, mely arról szólna, hogy a megyék s általában a magyarság ezen vakmerő szemtelenség megtorlására valamit tettek volna.

Mi nem tehetünk úgy, mint a svájciak, mert — fájdalom — nálunk a zsidóság már hemzseg mindenfelé s hetykélkedő arcátlankodása napirenden van. De anynyit igen is rögtön megtehetünk, hogy a Pester Lloydot s a vele egy húrton pendülő sornalokat tiltuk ki körünkől.

Ez a minimum abból, amivel hazánk becsületének tartozunk. Ha még ezt sem teszszük meg, akkor csak adjuk át magunkat megkötözött karokkal a zsidó hatalomnak.

—r.

A Batthyányi-Rosenberg-féle kettős házasság.

Pozsony, nov. 15.

Ezen bonyolult kérdés még mindig foglalkoztatja a jogászokat. Legújabbán dr. Nagy Lajos, debreceni ügyvéd felel a „Függetlenség”-ben azon temesvári kanonistának, kinek véleményét kivonatossan mi is közöltük. Dr. Nagy Lajos a következőket mondja:

Előre bocsátom, hogy egészen tárgyilagosan — neveknek említése nélkül — kívánok az ismeretes házasságkötési ügyekhez szólni s azokat csupán első és második házasságkötés nevezete alatt említem.

Nagyon természetes, hogy az én cikkem a napi lapok közleményeiben foglalt adatokon alapszik, — vagy is annak föltevésén, hogy az első házasságkötés zsidó rítus szerint valóban létrejött.

Nagy volt a meglepetés, nagy volt az öröm. Majd fölfalták egymást szemekkel, különösen Lőrinc szeméi voltak mohók, de nem is csuda, szörnyen kíváncsi kis teremtsé volt Tinike.

Amily sebbel-lobbal megeredt a csevegés, ép oly áradattal folyt tovább.

— Emlékezik-e még Lőrinc, arra a boldog időre, mikor az udvaron együtt lapdázunk, a kertben együtt cicázunk s a félszerben együtt játszotunk bujóska?

— Oh hogyne! Hát Tini kisasszony emlékezik-e azokra a napokra, amikor beszöktünk a gyümölcsösbe és kegyetlenül megdézsmáltuk az éretlen ribizlit, zöld kajszinbarackot, aztán — fájdalom — kegyed megbetegedett.

— Emlékezem bizony! Aztán Lőrincke olyan jó és szives volt, hogy míg én ágyban fekvő beteg voltam, naponta meglátogatott, délelőtt is, délután is, elhozta játékait és mulattatott.

— Jaj eszem a szentjét, hogy emlékezik mindenne!

— Bizony, mi nagyon szerettük egymást, amikor kicsinyek voltunk, no meg akkor is, midőn már nagyobbacskaak levénk. Ugy-e igaz Lőrinc?

— Igaz ám.

Rövid ideig szóvalanalur néztek egymásra, aztán Lőrinc nagyot sóhajtott s mintha nem bírta volna tovább ki a tüzes szemsugarakat, lesütötte fejét és gondolkodott, vagy talán a szívével beszélt, az is lehet.

— Nyolc év óta sok viz folyt le a Dunán!

Folytatá Tinike.

— Az ám. A kis Tinikéből — Tini nagysám lett!

— S a kis Lőrincéből — Lőrinc ur!

— Doktor juris, tartalékos hadnagy, a fővárosi írók- és művészek társaságának, egyéb irodalmi, művészi és közhaznu egyesület tagja, atléta és jockey, végül a „Hymeria” című, házasságközvetítő lap belső titkos... munkatársa.

Ha bárki az ellenkező föltevésből indul ki akkor azon személy én velem oly ellentétes alapon áll, mely mellett egyikünk sem mondhatja a másik nézetét tévesnek, mert mindkét alapra fektetett érvelés és nézet egymás mellett is megáll.

Ha tehát a temesvári kanonista kizárja két házasságkötés fenforgását, akkor én a második házasságkötés érvényessége ellen nem szólhatok, mert azon esetben két házasság kötés fön sem forogván — ha egyéb gátló akadály nincs — azon egy házasságkötésnek érvényesnek kell lenni.

Csakhogy egy jogi szempontból elbírálandó esetben sem egyházi, sem világi jogásznak nem szabad „erkölcsi bizonyosságot” irányadóul elfogadnia hanem keresni kell a jogi bizonyosságot; mert a fönforgó esetre csak ilyen bizonyíték az elhatározó.

Épen ezért tévesen hiszi a temesvári kanonista, hogy az első házasság meg sem kötött, azért — mivel az első férj nem követel a nőtől, hogy őt kövesse, mert sem az egyházi, sem a világi törvény — különös eseteket kivéve — senkit sem kötelez jogainak érvényesítésére s ezen érvényesítésnek bizonyos időn keresztül elmulasztásával nem köti össze azon joghatályt, hogy ammiatt maga az érvényesíthető jog is elvész, anynyival kevesebbé állitható ily mulasztás után az, hogy ilyen jog fön sem forog.

Sőt ezen mulasztás egy jogász előtt még azt sem bizonyítja, hogy a férj az első házasságkötés érvénytelenségét elismeri.

Különben a temesvári kanonista is csak ugy képes a második házasság érvényességét vitatni, ha az első házasságkötés fönforgását kizárja.

Ily kiindulás mellett pedig az én nézetem indokai ellen az észrevételekben fölhozottak érvet nem képeznek.

Mert, hogy az esetben ha az első házasság érvényesen kötött — akkor a második házasság érvénytelen — az senki által kétségbe nem vonható világi és egyházi házasság jogi igazság. Ilyet felhozni tehát szükségtelen.

Ami az említett észrevételekben az én nézetem ellen cáfolatnak látszik — csupán azon kitétel, miszerint „a második házasság érvényessége, szemben egy akadálynak állított előbbi házasság kötelékével, nem attól függ, hogy a bíróság kedvezően nyilatkozott-e már a második házasság megkötése előtt, hanem attól függ, hogy a bíróság egyáltalán akkor, mikor az ügy épen eléje került, hogyan nyilatkozott.”

Amde épen én is azt mondom, hogy ez képezi a kérdés sarkpontját. Mert valamint egy utólagos dispenczió által érvényesíthető érvénytelen házasság csak a dispenczió megadása által és után válik érvényessé, ugy két házassági kötelék fön-

Bizony Isten, sok egy szuszra!

— A! A!... maga Lőrinc nagy ember, most már meg is — háza sodhatik.

E szavak hallatára, mintegy villanyosjütés járta át egy titokzatos érzés Lőrinc egész valóját. Amor nyila sebet ütött a szívére:

— De vajon lesz-e aki engem szeretni fog?

— Hogy ne lenne. Lássá, hisz én is szerettem.

— Hát most már nem szeret?

Kérdi kinos kétséggel Lőrinc.

— Ej, ej Lőrinc! ...

A doktor juris habozott s valóságos lelki küzdelmeket állt ki, háboruskodtak kebelében az érzelmei, szinte kiverte a homlokát a verejték s végre nem bírva már szívének parancsolni, Tinike lábai elé vetette magát s ábrándos szemekkel, szívre zárt kezekkel hozzá fogott lángoló érzelmeinek ószinte bevallásához.

— Oh angyali Tinikém! Én magát szívem mélyéből a rajongásig szeretem; tegyen boldoggá... mondja, hogy megértette epedő szívem esekelő szavát... oh mondja, hogy a kezét...

E pillanatban gyermek sírás tört elő a függönyös ágy felől. Tinike oda sietett az ágyhoz s egy kedves pirozs posztag, kövér kacsós picikét hozott elő karján.

— Mondja kedves lányom a bácsinak: szolgája!

Lőrinc barátom felugrott térdéről, letörölte a gyöngyöző verejtékét homlokáról s szépen, gyengéden viszonzotta a kis aranyos mádinak:

— Szolgája!

Aztán kalapját, sétapálcaját kapva távozott.

Igy járt Keszeg Bálint... megyei kurta földesúr egyetlen fia, Lőrinc, a doktor juris, hogy visszatért szülővárosába — nyolc év után.

forgása esetében a második házassági kötelék jog-
érvényességre csak akkor emelkedhetik — ha az
első házassági kötelék érvénytelennek kimondott,
megsemmisített.

A felhozott érv is azt mondja tehát, miszerint
a bíróságnak kell nyilatkoznia egy előbbi házassági
kötelkedérvénye felől.

Ezen eljárás követendő pedig annyival inkább,
mert a kánonjog szerint is — melynek házasság-
jogi elveit a katolikus egyház minden felekezetűk
házasságára alkalmazza — a jogi védelem mindig
a házasság érvényessége mellett harcol, és ez ok-
ból az érvénytelenségre főnforgó ok mindig bebi-
zonyítandó, és így valamely házassági kötelék mind-
addig érvényes, míg annak ellenkezője be nem bi-
zonyított.

Mint hogy tehát egy második házassági köte-
lék érvényessége mindig attól függ, hogy az ille-
tékes bíróság az elő házasság tekintetében miként
határozott; minthogy továbbá ilyen határozat hozat-
aláig azon első házassági kötelék érvényes s azt
ilyennek is kell tartani; minthogy végre jelen eset-
ben a bíróság az előbbi házassági kötelék érvénye
iránt még eddig egyáltalán semmiképp sem határo-
zott, sőt ilyen határozat hozatala ki sem kérés-
tett: ennél fogva a második házasság meggyőződés-
szerint érvénytelen.

Vagy a temesvári kanonista a 2-ik házasságot
a fönntebb említett védelem alapján tartja érvé-
nyesnek? Ha ezt teszi, akkor nagyon megfordított
okoskodásból indul ki, mert két házassági köte-
lékre ezen elv egyszerre nem alkalmazható, ameny-
nyiben már az első házassági kötelékre alkalmazni
kellett érvényességi védelem — egy második házas-
sághoz érvényességére nézve a védelem felállit-
hatását kizárja.

Nem állítottam és nem is állítom én azt azon-
ban, hogy a második házasság az előbbinek érvény-
telenítése által érvényre nem emelhető, de ezen
érvényesség csak az előbbi házasság érvénytelensé-
gének bírósági leendő kimondásával kezdődik, épen
ugy mint utólagos dispensáció esetében az akadály-
tól megtisztított, azonban eredetileg érvénytelen
házasság.

A „*declaratio nullitatis*“ azonban egy 2-ik
házasság érvényességének alapföltétele. Ez felel meg
a jogrendnek, mert bármely egyházi személy az által,
hogy egy habár érvénytelen házasságban élő sze-
mélynek az újabb házasság kötést megengedi —
az illetékes bíróságnak nem prejudikálhat, nem leg-
kevesebb akkor, midőn a két házassági kötelék
különböző házassági jog alapján bírálható el.

A „Függetlenség“ ügye.

P o z s o n y , nov. 15.

Bármint iparkodtak is a zsidók és cimboráik a
„Függetlenséget“ megőlni s annak szerkesztőjére
kenni azon jellembé vágó hibákat, melyeket a ki-
adóhivatal követett el; törekvésük egészen csütör-
tököt mondott. Ugyanis Verhovay Gyula a lap
szerkesztője tegnapi számában hosszabb nyilatkoza-
tot közöl, melynek végső sorai így hangzanak:

„Nincs kaució!“ ezt fújják különböző torok-
hangon. Hát ez egyszerűen hazugság. Hazugság
jog, hazugság törvény szerint. A Függetlenség kau-
ciója megvan. Be van táblázva a telekkönyvi ha-
tóság által Csátár Zsigmond oly birtokára, mely
a bírói becsü szerint a kettősbiztosíték kívánalmá-
nak megfelel; be van táblázva a kettős biztosíték-
kon túl fölösen két szöllőre; be van táblázva fölö-
sen a budapesti háza.

A kaució tehát megvan, bármint fecsegjen a
hitvány lesipuskásság. A kaució megvan amaz
igen eredeti és igen jellemző akadályvetések da-
cára, melyeket az összes jogászvilág harsogó ka-
cajának méltó tárgyál fogunk holnap szellőztetni.
E szellőztetésből fogja majd látni a jogász világ,
barátságos és ellenséges egyaránt, kivétel nélkül
mindenki, akinek esze és törvényismerete van: mi
nálunk a jog, mi nálunk a törvény, mikor arról
van szó, hogy agyonnyomhassanak, elhallgattassa-
nak egy lapot.

Hja! de mikor oly szívós életerőnk van. Nem
oly könnyű még a főügyési jogtisztet és alkot-
mányos érület ukázrendszerével és az önmaga jog-
elveit, mint a pelikán saját fiait megező protmanos-
kodhatnám eljárással is megsemmisíteni ezt az egy
ívnyi céltáblát, melynek neve Függetlenség. Persze,

hogy isteni lett volna az ördöginek kohója mellől
élvezni, hogy fojtjuk torkára e lapnak a szót mos-
tanra és azutánra, amikor pedig nagyon sok szava
lesz nagyon sok minderről.

Élünk bizony és élni fogunk. A kaució meg-
van. Van újabb is. Nemcsak új előfizetők tömörül-
nek a Függetlenség körül, jelölül annak, hogy a
becsületes, lovgias és igazságszerető magyar embe-
rekben nem sikerült visszatetszést támasztani a
hajsza által, hanem olyanokat is a Függetlenség
barátaivá toborzanak, kik eddig nem voltak azok.
Tanuság rá a következő szavak, melyekkel L. G.
földbirtokos kopogtatott ma be hozzám: „Nem
voltam embered, lapod se jártam. Most, hogy
látom a sajtó magatartásából, mily alávalóan akar-
ják lapod megbuktatni, itt vagyok. Ha kell kaució,
rendelkezzél velem. Itt címem és lakhelyem!“

**Azon vidéki, tisztelt olvasóinkat, kik
lapunkat október hó folyamán elfogadták
és még eddig elő nem fizettek, kérjük az elő-
fizetési pénznek mielőbbi beküldésére; azok
pedig, kiknek előfizetése október végével lejárt,
sziveskedjenek azt megújítani, hogy a lap
pontos küldésében akadály ne történjék.**

**Novemberhó 1-jével új előfizetést
nyitottunk a hátralevő november és december
hónapokra.**

**Ujonnán érkező t. előfizetőinknek ki-
vánatra lapunk eddig megjelent október havi
teljes számú példányaival még szolgál-
hatunk.**

A kiadóhivatal.

Vegyések.

— **Ö fölsége** tegnap éjjel Bécsből Gödöllőre
utazva, 10 óra után haladt el külön vonaton váro-
sunk mellett.

— **Rudolf koronaörökös** egy bécsi természet-
rajzi havi folyóirat, a „*Mittheilungen des Ornitho-
logischen Vereins*“ munkatársai között tiszteli. A
főherceg cikkei rendszeren egy csillaggal vannak jelölve.
Közlebb „*Betrachtungen über Raubvögel*“ cím
alatt szintén érdekes közlemény jelent meg tollából.

— **Temetés.** L e o n h a r d i báró nyug. altá-
bornagy temetése ma délelőtt ment végbe fényes
katonai pompával. F r a n z altábornagy vezényelte
a katonai csapatokat. F r i g y e s főherceg, s a
helyben levő tábornoki s törzstisztikar, továbbá a
hatóságok is részt vettek a gyászmenetben. Az érc-
koporsó szebbnél szebb koszorúkkal volt megrakva
j elöl azon általános tiszteletnek, melyet a nemes em-
berbarát magának kivívott. Földi maradványait az
evang. temetőben helyezték örök nyugalomra. Nyu-
godjék békében!

— **Uj postahivatal.** A komárommegyei B á n-
h i d a községben nov. 16-tól fogva postahivatal
lép életbe.

— **A tűzoltók köre** tegnap Brand Lipót
tűzoltó hadnagy és a kör elnökének névünne-
pét tartotta. A jelen voltak nevében S z é p hadnagy
üdvözölte az ünnepeket s ezüst serleget nyújtott át
neki, mire a kör egy Mayerberger-féle dalt zengett
el. A kedélyes mulatságot nem kis mértékben fű-
szerezte L a b a n úr néhány sikerült komikus elő-
adásával, úgy hogy a kör észre sem vette, hogy
az idő már jóval éjjel utánon túl haladt, mikor el-
széledésre kezdtek gondolni.

— **A pozsonyi ipar k ünösége.** S t i t z Henrik
helybeli vasbútorgyáros, a legjelentékenyebb hazai
iparosaink egyike, Budapesten a sugár-úton gazda-
gon felszerelt raktárt nyitott saját gyártmányú
bútoraiából. Ugyanő szállítója katonai ágy-raktár-
nak is, és gyára a nagyobb állami szükségletek
fedezésére kitünően van berendezve.

— **Ne adj mindenkinek szállást!** Tegnap Erben
Józsefnához egy bazini születésű, K r i s k o Mari
nevű szolgáló állított be s minthogy helye nem
volt, szállást kért, amit kapott is. Azonban Erben
a szállásadás által tanúsított könyörületességet még
bizalommal is tetézte, mert míg ő bevásárlás végett
a piacra ment, addig K r i s k o t otthon hagyta
magában s szekrényeit sem zárta el előtte. A szol-
gáló tehát kényelmesen kiválóított többféle ruha-
neműt mintegy 20 frt. értékig s azzal kerekelt ol-

dott. Mikor E r b e n haza ment, akkor látta, hogy
ruháinak, meg a szolgálónak is hült helye. Rögtön
megtette a rendőrségnél a följelentést, de a tolvaj
még eddig nem tudták megkeríteni.

— **Zikcene-Zakcene.** Már sokan megjárták ezzel
a kedvenc dallal s tegnap esti 9 és 10 óra között
színtén torkára forrasztották volna azt egy elázott
atyafinak, ha véletlenül két markos magyar ember
még jókor pártját nem fogja. Ugyanis egy récei
paraszt ember jó kedvűen dúdolgatta a búzapiacra
végig a „Tátele mámele“ szellemes refraint, midőn
egy zsidó hozzá ment s látva, hogy kissé el van
ázva s magával meglehetősen tehetetlen, bátran kér-
dőre vonta s vitézül megragadta mellényénél fogva,
hogy a rendőrséghez vigye; de a récei atyafinak
szerencsésére épen akkor ment arra két tagba sza-
kadtt szunyogdii magyar ember, akik aztán a daltól
irtózó zsidónak kézzelfogható értelmességgel a szá-
jába rágták, hogy ha nem akarja hallani a Zikcene-
zakcenenét hát húzza kalapját nagy füleire. Ezen ta-
nácsot aztán gyakorlati alkalmazásba is vették rajta
mindjárt ők magok, mert rálapították a kalapot a
zsidónak fejére, aztán meg úgy húzták füleire kari-
májánál fogva, hogy orra is alig látszott ki alóla.

— **Esztergomból Stur Lipótné** szül. Vanházi
C s e s z n i k Mária rejtélyes meggyilkolásáról már
szóltunk. A gyilkosság részleteire nézve a követ-
kezőket közölhetjük. A véres tett minden valószí-
nőség szerint csütörtökön — f. hó 8. — volt vég-
rehajtva. Hogy 10-ig titokban maradtott megma-
gyarazza azon körülmény, hogy az éltet urnó —
79 éves volt már — alig közlekedett a világgal.
Házához idegen ritkán jött. A levélhordó is csak
vagy a nyitott ablakon keresztül adta be az érke-
zett leveleket, ujságokat vagy ha az ablakot —
melynél a szerencsétlen ülni szokott — zárva ta-
lálta, a kapu alatti kis nyíláson toltta be a kapu
alá. Csütörtökön a levélhordó az ablakon adta még
be az ujságot. Ezt érintetlenül, az asztalon találták.
Sőt az ablak a tett elkövetése után is nyitva ma-
radt. A tettes u. i. csak a táblákat tette be. Az
ablakkal tovább nem törődött. A fölfödés egy ver-
szióját már említettük. Más, hitelesebb verszió szerint
a fölfödés így történt. Szombaton valaki meg akarta
látogatni Sturnét, illetőleg neki egy kölcsönben
volt tárgyat visszaadni. Sokáig csöngetett. A kapu
nem nyílt meg. A szomszédházba ment tehát és
kérte, sziveskednének; majd, ha az ajtó megnyílik,
é tárgyat is beadni. A szomszéd pedig rosszat be-
menni, de nem nyitották meg az ajtót, — mondá
— Itt talán baj van.“ Eszrevéven azonban, hogy a
külső ablak nincs bezárva, kinyitja, kinyitja a
belső ablakot is, betolja a táblákat — és látja a
borzasztó valót! Tompa eszközzel történt az iszonyu
tett. Sturné homlokán egy db. papír volt a seb
helyén. A konyhában feküdt a cseléd. Félbehagyva
találták a szalonnavágást, amivel elfoglalva lehetett.
Minden a délelőtti órák szokott rendjére mutatott a
konyhában. Először mindenestre az öreg cseléd lett
az áldozat, azután asszonya. De hát ez mit sem
vett észre, noha a konyha melletti szobában ült.
Sturné igen nagyot hallott. Miatta ágyut is sü-
tögethettek volna mellette. Ki lehetett már most a
tettes? Említettük, hogy néhány év előtti kirablójára
nagy a gyanu. Ma már el is van fogva — Zsufák
László. De mindent tagad. A szomszédok vala-
melyike emlékszik, hogy csütörtök d. e. egy hosszú
kabátos egyént látott bemenni a ház ajtaján. De ki
volt, azt meg nem mondhatja. Róla eddig semmi hír.
Minden szanaszét hevert a szobában, iratok, pénz-
jegyek, régi pénzdarabok stb. Megemlítjük még,
hogy Sturnének értékes mügyüjteménye között volt
egy zászlója is, mely a gyászos mohácsi csatá-
ban lengett. Ez gondosan begöngyölgetve sértet-
lenül áll az egyik szoba szegletében.

— **A Rákóc'-asztal,** mint írják, végre rend-
tetési helyén, a sárospataki főiskola szépészeti és
műregészeti muzeumában van. Beregmege intelli-
genciája s különösen Janka Sándor tanár buzgó-
kodása következtében megmentette e kegyeletes tár-
gyat az elpusztulástól, II. Rákócy Ferenc mielőtt
elhagyta e hazát, egy éjszakáját Pudpolócz nevű
beregmegei faluban ezen az asztalon töltte. Mondják,
hogy a nép azóta nagy kegyelettel őrizte, tartogatta
ezt a különben durva munkájú butoradarot. Szilágyi
Sándor akadémikus megpendítette az eszmét, hogy
Sárospatakon, mint a Rákócyak iskolájában, egy
„Rákócy-muzeum“-ot kellene létesíteni és ez asz-
talt is abban elhelyezni. Bay Ilona asszony, több
mint 100 frtot adott Szilágyi Sándor kezébe az
asztal megszerzésére. Legnagyobb részt ezen a pénzen
került ide és lesz az időknek végeig az asztal Sá-
rospatakon a reformátusok főiskolájában.

— **Kálnoky gróf külügyminisztert** nagy szomo-
ruság érte. Régi hű emberét, főszakácsát: az öreg
Meurisset ágyában halva találták. Hosszú évek so-
rán át szolgálta a gróft, minden állomásán vele
volt s így követte a külügyminiszteri palotába is,
hol igen jól érezte magát. A gróf biztos volt, hogy
a delegacionális ebédek sikerülnek, ha az öreg sza-

kács rendezé. Most is épen a delegáció tagjainak adandó ebédre tette meg a rendelkezéseket és aztán lefeküdt, hogy többé föl ne keljen. A 65 éves férfi a legerősebb emberek közé tartozott, születésére nézve francia volt és csak később került a Kálnoky családhoz. Az volt a szokása, mint más híres szakácsoknak is, hogy „művészetére“ sokat adott. A szakácsok kezébe van letéve, mint mondá, sok ember sorsa; mert ha ő rossz ebédet ad gazdájának, azt megkeserüli az egész külügyminiszterium. De az öregnek sok ambíciója és jó szíve volt és nem keserítette meg a külügyminiszterium dolgát.

— **Zarándoklás a pápához.** Rómából írják: Mult csütörtökön a pápa több kihallgatáson jelentkező közt egy lengyel parasztot is fogadott, kinek neve Levandovszki József. A szegény ember hatvan mérföldnyire lakik Varsótól egy szerény faluban és csak azért szánta rá magát a nagy utra, hogy az egyház fejét egyszer életében láthassa. Az egész utat gyalog tette meg három hónap alatt. XIII. Leo pápát az igénytelen földmivesnek buzgó-sága annyira meghatotta, hogy hosszabb kihallgatást adott neki, mint rendesen, részletesen elbeszélte utazása részleteit és aztán megajándékozta. Két értékes emlék éremmel is megajándékozta. Levandovszki visszafelé is gyalog teszi meg az utat.

— **Egy herceg elfogatása.** Caloino szicíliai herceget a rablók elfogták. Erről a Bersagliere a következő részleteket közli: Midőn a herceg, aki gazdag földbirtokos Trapaniban, este nyaralójából visszahajtatott a városba, tizenkét rabló utját állotta és elfogta. Két rabló ártalmatlanná tette a kocsi és kocsijával együtt az országútról a szántóföldek közé vitte, hol majdnem egész éjjelen át őrizték, hogy valahogy hirt ne adhasson Trapaniban. A herceget családja ezalatt türelmetlenül várta és felkeresésére embereket küldtek ki a nyaralóba, kik késő este visszatértek azzal a hírrel, hogy a herceg a városban volt ugyan, de onnan már rég elment. A hír gyorsan terjedt a városban és általános izgatottságot keltett. Reggel felé megtalálták a kocsi, aki elmondta a történeteket. A herceg sorsáról semmi hírt sem tudnak.

— **Költő és bérkocsis.** Az Elysee Montmatreban utóbb megtartott bérkocsis gyűlés alkalmából a Voltaire egy érdekes kis történetet elevenít fel. Őt évvel ezelőtt egy bérkocsis Hugo Viktort a Gaité színházba vitte, a Voltaire-ünnepre Mikor a költő a kocsi ki akarta fizetni, a kocsi nem akarta elfogadni a pénzt és miután Hugo Viktor ezt mégis reá erőszakolta, villámsebesen hajtatott a „Rappel“ szerkesztőségébe s ott a politikai foglyok számára gyűjtött könyradományokhoz csatolva a 20 frankot, a gyűjtőívre ezt írta: „More Károly bérkocsis adománya, a Hugo Viktor által megfizetett bérkocsidíj.“ A bérkocsis különben annyira lelkesedett a nagy költőért, hogy néha órákon át ott állott lesben az Avenue d'Eylau, hogy ha netán a költőnek kocsi kell, rögtön kéznél legyen. Pénzt sohasem fogadott el tőle. Hugo Viktor meg akarván mégis jutalmazni a derék bérkocsist, egy ízben magához hívta deju-

nerre, melyen a költő barátai is részt vettek. More Károlyt egy cseppet sem zsenirozta a kiváló társaság, de sőt még pohárközsöntőt is mondott a költőért: „Mert hát — ugymond — én is csak olyan költő vagyok, mint ön és kedvtelésből csinálók versüket!“ Szavait természetesen a társaság jóízű mosolylyal fogadta.

— **Billroth legújabb műtete.** A hirneves tanár a Löw-féle magán gyógyintézetben tegnap egy igen nehéz és veszélyes műtétet hajtott végre egy beteg, aki gyomorszájzúkulás folytán 12 nap óta nem volt képes semminemű táplálékot magához venni s így közel volt az éhenhaláshoz. A műtét abból állott, hogy a beteg gyomrába egy csövet vezettek, amelyen keresztül tejet töltöttek bele. A műtét, melynél Károly Tivadar bajor herceg is jelen volt, szerencsésen sikerült s a beteg mindjárt jobban érezte magát, amint egy kis tej volt a gyomrában.

Közgazdaság.

A rózsák áttelelése a szabad földben. Az 1879/80. évi szigorú tél, mely Európa 60 millió gyümölcs- és rózsafái közül 20 milliót tönkretett, arra int minden kertészt, hogy rózsakertjének a legbiztosabb téli takarót beszerezze. A tél közeledtével, úgy a magas, mint a törpe rózsafát földhöz hajlítva, fakampó által vagy két karót keresztbe verve, megerősítjük. A magastörzsű rózsák minden évben ugyanazon egy irányban hajlítandók, mivel a törzs igen könnyen eltörik. A nagyon korai betakarítás elkenyézeti a rózsákat, ennélfogva nem ártalmas e munkát a zérus fokhoz közel álló hidegben november hónap eszközölni. Vannak kertészek, kik a legelső októberhavi dér után sietnek a rózsák befedésével — ez a buzgóság teljesen fölösleges. Szoktassuk inkább a rózsákat a hideg levegőhöz, úgy az őszi betakarításnál, mint a tavaszi korábbi felbontásnál. Ezenkezelés mellett a késői májusi fagyok nem lesznek oly ártalmasak.

A betakarítás száraz talajban 10—15 cm. magas tiszta földréteggel, minden más takarónál előnyösebb. Nedves földben azonban úgy segíthetünk, ha a rózsakoronára alá egy kis emelkedést alakítunk, tiszta föld, cserháj, fűrészpör vagy szitált kőszénporból. A korona feletti föld is domb alakban a lapáttal lenyomandó, hogy a téli nedvesség, mely a rózsának igen ártalmas, az oldalon lefolyhasson. A lágy és gyengehéjú rózsáknál, mint a thea-, bengái-, bourbon- és noisette rózsáknál e takaró nem elegendő, hanem a földréteg fölött még egy réteg falevelet vagy hosszú trágyát alkalmazunk. Ily takaró alatt el nem fulnak, sőt a gyakori nedves esős időtől rothadásba sem esnek. A csoportosított rózsáknál az ágy közepében egy villalaku karót erősítünk, erre támasztjuk a léceket csillag alakban, melyekre tülevelű lombos ágakat alkalmazunk takaróként. Ha pedig lágyabb és gyengébb rózsafajt akarunk védeni, szükséges, hogy a rózsák körüli talajt a törzshöz halmozzuk, körül faleveleket szórjunk, koronáját pedig gallyakkal, náddal vagy szalmával beföldjük; ezáltal a nedvesség ugyszintén

a fagy is teljesen ki van zárva. Enyhébb napokban egy kis szellőztetés megengedhető, ha pedig a belső réteg fagyott, ez is mellőzendő, míg teljesen felolvadt; mert a hirtelen legyvátozás a rózsáknak igen ártalmas. A gyengébb rózsafaj takarításához még használható: moha, fűrészpör, cserháj, forgács, szitált kőszénhamu, faszénpor és finom folyambomok. A kenderszárak is igen ajánlatosak, mivel igen száraz és könnyű takarót képeznek. Különböző a gyenge és lágy rózsáknál a deszkatehető is igen ajánlatos téli takaró, ha felette a fentnevezett anyagokból is egy réteget alkalmazunk.

Végül megjegyzendő, miszerint a legtöbb gyenge rózsák kimaradását nem a fagy, mint inkább a gyenge őszihajtás héjának rothadása okozza, mely rothadást a közvetlen reabírtott alkalmatlan takaró okozza. Nem alkalmas takarót adnak a következő fák levelei: gesztenye, akác s több konyhakerti fűféle maradványok, melyek igen könnyen rothadásnak indulnak.

Nyilt-tér. *)

A „Pozsony“ nov. 5-iki számában panaszt emeltem egy keresztyén sa- és szénkereskedői cég eljárása ellen, melynélfogva engem egy hamis, költött számla bemutatása által akart félrevezetni. Az illető cégnek nevét azért nem hoztam nyilvánosságra, mert azt hittem, hogy ama vastag „lévedés“-ről a cég tulajdonosai talán nem is bírtak tudomással. Vártam tehát 10 napig. Minthogy azonban a cég nem tartotta érdemesnek egy szóval is mentegetni magát előttem, sőt a tek. szerkesztőségnek sem jelentkezett; tett ígéretemhez képest, a helybeli közönség tájékozására és jövőben mihezartás céljából ezennel kijelentem: hogy ama mintaszerű sa- és szénkereskedői cég alatt: **Nirnsee és Orth urakat kell érteni.** R. A.

— Színház. Ma, nov. 15-ikán. „DER SEE-KADET.“ Vig opera 3 fölvonásban.

A „Pozsony“ táviratai.

Párizs, nov. 15. Szerbia helyzete az itteni politikai körökben élénk eszmecsere tárgyát képezi. Attól tartanak, hogy Ausztria-Magyarország beavatkozása nem lesz kikerülhető.

Turin, nov. 15. Alimonda bibornok bevonulása alkalmával zavaroktól tartanak. A szabad-élvű községtanács ünnepélyesen akarja fogadni, a radikálisok pedig ellentüntetésre készülnek.

*) E rovat közleményeiért a szerkesztőség a felelősséget a beküldőkre hártja.

Ráth Ferenc,

felelős szerkesztő s kiadótulajdonos.

K I S H I R D E T Ő .

E rovatban közölt hirdetések után minden szóért 2 krajcár fizetendő.

Egy műkertész,

kinek családi viszonyai miatt kellett urágát elhagyni, hasonló minőségben keres alkalmazást. Bizonyítványai között külföldi szakemberek elismerő nyilatkozatai is vannak. Leveleket „Flóra“ cím alatt lapunk kiadóhivatala fogad el.

Egy magyar zongora-tanító

ki jó bánásmóddal bír és jó családból származik, ajánlja magát a helybeli tisztelt közönségnek.

Egy vidéki fiatal úr,

kinek tisztességes vagyoni helyzete van, 17—18 éves, művelt s kellemes külsejű hölgyekkel komoly szándékból kíván szorosabb ismeretséget kötni. Leveleket, melyekhez fényképek melléklendők, teljes titoktartás biztosítása mellett „Kincskereső“ cím alatt a kiadóhivatal fogad el.

Két szép utcai lakás,

látogatott utcában a város legszebb és legegészségesebb részén melyeknek mindegyike 4 utca-, 1 udvari-, 1 előszoba, honyha, mosókonyha, pince, padlástól áll. és egyike kizárólag az I-ső másika a II-ik emeletet teljesen elkülönítve képezi, 1884. évi április 1-vel bérbe adandó. Tudakozásokat a kiadóhivatal fogad el.

Mérnöki műszerek

és pedig 1 Kraft-féle mérő-asztal, egy dioptra (lénia), egy dioptra-lénia dioptrával együtt, egy lánc, egy szeglet-tűkőr, keveset használva, a legjobb karban eladandók. Bővebb értesítést e lap kiadóhivatala ad.

Egy átjátszott zongora,

mely hat nyolcados és még egészen jó karban van, jutányos áron megvehető. Leveleket „Harmonia“ cím alatt a kiadóhivatal fogad el.

Egy kétemeletes új ház,

mely még adómentes, és a város igen szép és egészséges részében fekszik Pozsonyban, szabad kézből eladó. Alkuszok közvetítése egészen ki van zárva. Leveleket R-y jegy alatt a kiadóhivatal fogad el.

Házmasternek

ajánlkozik egy 45 éves, egészen munkaképea egyén, ki előbb kőműves mester-séget űzött s ilyen minőségénél fogva a házi felügyeletet sikeresebben kezelheti. Levelek „M—k“ jegy alatt a kiadóhivatalhoz intézendők.

Legjobb korban levő özvegy

a háztartás minden nemében alkalmazható lévén, falusi uraságokhoz gazdaszónynak, vagy ápolónak is ajánlkozik. Levelek „Remény“ cím alatt e lapok kiadóhivatalába intézendők.

Egy fiatal erdész,

ki állás után tisztességes jövedelemmel rendelkezik, komoly szándékból kíván 18—20 éves tisztességes hajadonokkal ismeretséget kötni. A vagyoni helyzetre nézve nagyobb igénye nincs, de a házias nevelésre nagy súlyt fektet. Levelek „Hymen“ cím alatt a kiadóhivatalba küldendők.

Falusi birtok.

Zalamegyének igen látogatott termékeny vidékén egy 400 holdas birtok bérbe vehető vagy örök áron is megszerezhető. A gazdasági épületek igen jó karban vannak és a fölszerelés is kitűnő. Leveleket „Zalainak“ cím alatt e lap kiadóhivatala fogad el.

Egy középkorú, művelt nő,

ki magyarul és németül hibátlanul beszél, éltebb urak vagy úrhölgyek mellé tarsalkodónak, fölolvásónak s esetleg ápolónak ajánlkozik. Levelek „Társalkodó“ cím alatt e lapok kiadóhivatalához küldendők.